

ΣΧΟΛΙΚΟ ΕΤΟΣ 2014-2015

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ...ΓΕΝΕΩΝ!

Και τώρα οι μαθητές της Ε' και ΣΤ' τάξης θα σας παρουσιάσουν το θεατρικό « Ο πόλεμος των γενεών»...

Θα μου πείτε... Τι θέμα για θεατρικό είναι αυτό;...

Από πότε οι γενιές βρίσκονται σε πόλεμο και δεν το ξέραμε...

Από πάντα, θα σας πούμε... Και το ξέρουμε όλοι πολύ καλά... Γιατί όλοι έχουμε πάρει μέρος ή πρόκειται να πάρουμε μέρος σ' αυτό τον πόλεμο...

Οι ειδικοί το λένε «χάσμα των γενεών»...

Ακούς τη φράση και φαντάζεσαι ένα βαθύ και απροσπέλαστο φαράγγι...

Κάποιοι από εδώ. κάποιοι από εκεί... και στη μέση άβυσσος... Είναι αυτονόητο... Οι μεν δεν θα συναντηθούν ποτέ με τους δε... Σωστά;...

Λάθος!... Και είναι λάθος γιατί, απλούστατα, δεν υπάρχει «χάσμα» ανάμεσα στις γενιές των ανθρώπων...

Και δείτε γιατί...

Κάθε ένας από εμάς, καθώς μεγαλώνει, αλλάζει πλευρά...

Πώς θα μπορούσε να γίνει αυτό, αν υπήρχε «χάσμα»... Άρα... Κάποιος δρόμος πρέπει να υπάρχει...

Ε λοιπόν, αυτό τον δρόμο θα σας δείξουμε σήμερα εδώ...

Πριν αρχίσουμε όμως, ας δούμε τι λέει η κάθε πλευρά για την άλλη...

ΣΚΗΝΗ 1

(Μπαίνουν δύο γέροι. Περπατούν αργά, στηριγμένοι στα μπαστούνια τους. Καθώς περπατούν κοιτάνε τον κόσμο μουτρωμένοι.)

ΤΡΑΓΟΥΔΙ: [ΓΕΡΑΣΑ ΜΩΡΕ ΠΑΙΔΙΑ](#)

(Κοντοστέκονται και αγριοκοιτάζουν τη δασκάλα)

ΓΕΡΟΣ 1: - Για μας το 'βαλες το τραγούδι κερά δασκάλα;

ΔΑΣΚΑΛΑ: - (Κλείνει γρήγορα τη μουσική) Όοοχι!

(Την κοιτούν με άγριο ύφος και συνεχίζουν. Μια παρέα νεαρών τους προσπερνά. Τους βλέπουν και κουνούν υποτιμητικά το κεφάλι. Οι νεαροί τους κοιτούν κι αυτοί κοροϊδευτικά και κάτι ψιθυρίζουν μεταξύ τους. Κάθονται στα τραπεζάκια δεξιά κι αριστερά της σκηνής)

ΓΕΡΟΣ 1: - Καλησπέρα!... (Δεν ακούει απάντηση. Ξαναλέει.) Καλησπέρα είπα! (Μόλις του απαντήσουν συνεχίζει) Μας κάλεσε σήμερα εδώ η κερά δασκάλα, να πούμε λέει τη γνώμη μας για τους νέους... Εγώ δεν ήθελα να έρθω... Τι να πω για τα μυξιάρικα... Ακόμη δεν βγήκαν από τ' αυγό και νομίζουν πως τα ξέρουν όλα... Καλά δεν λέω ρε Περικλή;...

ΓΕΡΟΣ 2: - (Όση ώρα μιλάει ο άλλος, αυτός κοιτάζει τον κόσμο και κουνάει το κεφάλι σαν να συμφωνεί... Το ίδιο κάνει και τώρα)...

(Ο άλλος τον σκουντάει)

ΓΕΡΟΣ 1: - (Πιο δυνατά) Καλά δεν λέω Περικλή;...

ΓΕΡΟΣ 2: - (Τον κοιτάζει με απορία)... Ναι, ναι, ναι...

ΓΕΡΟΣ 1: - Τι ναι ναι βρε κουφάλογο;... (του φτιάχνει το ακουστικό) Έλα Χιούστον! Ακούει κανείς;...

ΓΕΡΟΣ 2: - Τι φωνάζεις ρε Βρασίδα; Κουφός είμαι;...

ΓΕΡΟΣ 1: - Α καλά! Λέω εδώ στον κόσμο, πόσο χάλι μαύρο είναι η νεολαία σήμερα!

ΓΕΡΟΣ 2: - Χάλι! Χάλι!

ΑΓΟΡΙ : - Κυρία, μας καλέσατε εδώ για να ακούμε δυο παππούδες να μας βρίζουν;...

ΓΕΡΟΣ 2: - Εμάς είπε παππούδες;

ΓΕΡΟΣ 1: - Ποιος είναι παππούς, βρε νιάνιανο;... Για έλα δω να σε διω... Ποιανού είσαι εσύ;... Πες μου να βρω τον πατέρα σου να του πω να σου μάθει τρόπους!...

ΑΓΟΡΙ: - Είμαι γιος του Γιώργη του Καραγιώργη...

ΓΕΡΟΣ 1: - Του Γιώργη του... α ναι!... (Γυρίζει στον άλλο) Καλό κουμάσι κι αυτός! Κι αυτός για γέρους μας είχε...

ΓΕΡΟΣ 2: - Θυμάσαι στις εκλογές που μας είπε «τιμημένα γερατειά»;... Ούτε ζωγραφιστή δεν την είδε την ψήφο μου!... Ο άτιμος!...

ΔΑΣΚΑΛΑ: - Ε, συγγνώμη... Κύριε Βρασίδα... Κύριε Περικλή... Παιδιά... Να γυρίσουμε στο θέμα μας;...

ΓΕΡΟΣ 2: - Ποια είν' τούτη;...

ΓΕΡΟΣ 1: - Η δασκάλα είναι... που μας κάλεσε εδώ... Καλό κουμάσι κι αυτή... να διακόπτει δυο γέρους...

ΓΕΡΟΣ 2: - Καλά εσύ δεν είπες πως δεν είμαστε γέροι;...

ΓΕΡΟΣ 1: - Γενικώς... δεν είμαστε... αλλά για τώρα είμαστε... Εντάξει κερά δασκάλα... Λοιπόν... οι νέοι... Πρώτο και κύριο, δεν σέβονται τίποτις!

ΓΕΡΟΣ 2: - Τίποτις!

ΚΟΡΙΤΣΙ 1: - Δάσκαλε που δίδασκες... Αυτοί δεν σέβονται τίποτα!... Μας αντιμετωπίζουν σαν να είμαστε μωρά! Ή χαζοί!

ΓΕΡΟΣ 1: - Είναι ανώριμοι και επιπόλαιοι σαν μικρά παιδιά... ή σαν χαζοί!

ΓΕΡΟΣ 2: - Σαν χαζοί!...

ΚΟΡΙΤΣΙ 1: - Νάτο! Το λένε κι οι ίδιοι!

ΚΟΡΙΤΣΙ 2: - Κυρία, δεν μπορούμε να συνεννοηθούμε μαζί τους... Είναι συντηρητικοί, εγωιστές και θέλουν να είμαστε ίδιοι μ αυτούς...

ΓΕΡΟΣ 1: - Συντηρητικοί;... Εμείς;... Που ψηφίσαμε Τσίπρα;... Όλο το ΚΑΠΗ τον ψήφισε...

ΓΕΡΟΣ 2: - Τελικά, το Δώρο θα το πάρουμε;...

ΓΕΡΟΣ 1: - Ενώ αυτοί, το παίζουν τάχα μου επαναστάτες, της κακιάς ώρας, κι όλο λένε πως εμείς φταίμε που ο κόσμος μας κατάντησε έτσι...

ΚΟΡΙΤΣΙ 2: - Έφτιαξαν τον κόσμο στα μέτρα τους και θέλουν να κάνουμε το ίδιο... Αυτοί φταίνε που στον κόσμο μας κυριαρχεί το συμφέρον, το χρήμα κι η υποκρισία!...

ΓΕΡΟΣ 2: - Μας είπαν υποκριτές!...

ΓΕΡΟΣ 1: - Φτιάξτε εσείς καλύτερο τον κόσμο αν μπορείτε! Άντε ντε, να σας δούμε!... Αλλά πού;... Σιγά μην αφήσετε την καλοπέραση να σηκώστε τα μανίκια! Βρε... εμείς στην ηλικία σας, πιάναμε την πέτρα και τη στίβαμε! Να έτσι!...

ΑΓΟΡΙ: - Η αγαπημένη τους ατάκα! Όταν ήμουν στην ηλικία σου... Όλο αυτοί ήταν καλύτεροι!

ΚΟΡΙΤΣΙ 1: - Μας υποτιμούν και μας βγάζουν σε όλα άχρηστους!...

ΚΟΡΙΤΣΙ 2: - Ε λοιπόν, κι εμείς στην ηλικία σας θα είμαστε πολύ καλύτεροι! Θα δείτε! Πάμε παιδιά!...

(Οι νέοι φεύγουν θυμωμένοι)

ΓΕΡΟΣ 2: - Τι λέει τούτος ρε Βρασίδα;... Πώς θα δούμε;... Όταν αυτοί γίνουν σαν εμάς, εμείς πού θα είμαστε για να τους δούμε;...

ΓΕΡΟΣ 1: - Δεν ξέρω για σένα, εγώ πάντως θα είμαι εδώ και θα τους διω! Σήκω πάμε! (Γυρίζει προς τη δασκάλα) Κι εσύ μην πεις κουβέντα! Ακούς;

ΔΑΣΚΑΛΑ: - Μμμμάλιστα!

(Φεύγουν όπως ακριβώς ήρθαν)

ΔΑΣΚΑΛΑ: - Όπως βλέπετε, ο πόλεμος καλά κρατεί... Κι οι δυο πλευρές ανένδοτες... Κι οι δυο πιστεύουν πως γνωρίζουν μόνο αυτοί την απόλυτη αλήθεια!... Είναι όμως έτσι; Υπάρχει μια και απόλυτη αλήθεια;... Ή μήπως καθένας τη βλέπει και τη φτιάχνει από την πλευρά του;... Για να δούμε!

ΣΚΗΝΗ 2

ΔΑΣΚΑΛΑ: - Καλοκαίρι του 1930... Τρεις νέοι στέκονται κάτω από ένα μπαλκόνι... Ο Αποστόλης κι οι φίλοι του... Ήρθαν να κάνουν καντάδα στη Μέλπω... το κορίτσι που έκλεψε την καρδιά του Αποστόλη...

ΤΡΑΓΟΥΔΙ: [«Απόψε την κιθάρα μου»](#)

(Στο μπαλκόνι βγαίνει η κοπέλα. Στο διπλανό παράθυρο εμφανίζεται η μητέρα με ένα γιογιό στα χέρια. Τους πετάει το περιεχόμενο)

ΜΑΝΑ 1: - Ουστ! Αλήτες! Δρόμο από εδώ!

ΚΟΡΗ 1: - Τι κάνεις καλέ μητέρα;

ΜΑΝΑ 1: - Γρήγορα μέσα εσύ! Που μου στήθηκες ν' ακούσεις αυτούς τους ανεπρόκοπους!

ΚΑΝΤΑΔΟΡΟΣ 1: - Ρε σεις μας πέταξε βρωμόνερα!

ΚΑΝΤΑΔΟΡΟΣ 2: - Μακάρι να ήταν απλώς βρωμόνερα!

ΚΑΝΤΑΔΟΡΟΣ 3: - Τι είναι δηλαδή;

ΚΑΝΤΑΔΟΡΟΣ 2: - Από αυτό το είδος που έκανες κι εσύ πριν λίγο σ' εκείνο το δέντρο!

ΚΑΝΤΑΔΟΡΟΣ 1: - Τι κάνετε κυρία μου;... Δεν ντρέπεστε;...

ΜΑΝΑ 1: - Εγώ να ντραπώ βρε άτιμε;... Μέλπω! Φέρε και της γιαγιάς!

ΚΟΡΗ 1: - Μη καλέ μητέρα!

ΚΑΝΤΑΔΟΡΟΣ 3: - Παναγιά μου!

ΜΑΝΑ 1: - Φέρ' το είπα!

ΚΑΝΤΑΔΟΡΟΣ 1: - Δεν είμαι άτιμος, κυρία μου!.. Έχω καλό σκοπό!... Θέλω να παντρευτώ την κόρη σας! Την αγαπάω!

ΚΟΡΗ 1: - Αχ ναι καλέ μητέρα!

ΜΑΝΑ 1: - Μέσα εσύ!... Πάνω από το πτώμα μου!... Η κόρη μου θα παντρευτεί τον κ. Νεοκλή και θα γίνει αρχόντισσα!

ΚΟΡΗ 1: - Δεν τον θέλω!

ΚΑΝΤΑΔΟΡΟΣ 1: - Μα αυτός είναι γέρος!

ΜΑΝΑ 1: - Είσαι και αυθάδης νεαρέ!... Στην ηλικία μου είναι! Είμαι εγώ γριά;...

ΚΑΝΤΑΔΟΡΟΣ 2: - Πες όχι, πες όχι!

ΚΑΝΤΑΔΟΡΟΣ 1: - Όχι, κυρία μου! Δεν είστε γριά... Όμως δεν είστε και νέα σαν εμάς!

ΜΑΝΑ 1: - Μέλπω! Της γιαγιάς, γρήγορα!

ΚΑΝΤΑΔΟΡΟΣ 1: - Μα γιατί, κυρία μου;... Τι δεν έχω εγώ που έχει ο κ. Νεοκλής;..

ΜΑΝΑ 1: - Δουλειά και λεφτά! Αυτά δεν έχεις!...

ΚΑΝΤΑΔΟΡΟΣ 1: - Μα αυτός είναι νεκροθάφτης!

ΜΑΝΑ 1: - Γι αυτό και έχει λεφτά!.. Γίνε κι εσύ αν μπορείς!

ΚΑΝΤΑΔΟΡΟΣ 1: - Μα τι λέτε, κυρία μου;... Εγώ έχω σπουδάσει εις Παρισίους, έχω πτυχία εγώ, νεκροθάφτης θα γίνω;...

ΜΑΝΑ 1: - Μπα... και τι έχεις σπουδάσει;...

ΚΑΝΤΑΔΟΡΟΣ 1: - Ζωγράφος είμαι...

ΚΟΡΗ 1: - Ζωγράφος είναι, καλέ μητέρα!

ΜΑΝΑ 1: - Χα! Μπογιατζής δηλαδή! Μεροκαματιάρης! Βρε ουστ από δω! Και μακριά από την κόρη μου! Ακούς;

ΚΟΡΗ 1: - Μα μητέρα...

ΜΑΝΑ 1: - Σκασμός, εσύ μη σε πιάσω απ' το μαλλί!... Θα κάνεις ό,τι λέω εγώ!... και φέρε γρήγορα το γιογιό της γιαγιάς γιατί αν ξυπνήσει ο πατέρας σου θα γίνει αυτός νεκροθάφτης!

ΚΑΝΤΑΔΟΡΟΣ 2: - (τον τραβάει) Τρεχάτε ποδαράκια μου!

ΚΑΝΤΑΔΟΡΟΣ 1: - Αυτό δεν θα μείνει έτσι! Εγώ θα την πάρω! Θα την κλέψω! Ακούς;

(Τους πετάει τα βρωμόνερα και φεύγουν τρέχοντας)

ΣΚΗΝΗ 3

ΔΑΣΚΑΛΑ: - 1950... Τα χρόνια περνούν... Ο Αποστόλης πραγματοποίησε την υπόσχεσή του... Έκλεψε τη Μέλπω και παντρεύτηκαν... Η μητέρα της Μέλπως έδωσε την ευχή της κι ο πατέρας της του έμαθε τη δουλειά του... Κρεοπώλης!... Ο Αποστόλης ξέχασε τη ζωγραφική και τις κιθάρες κι έκανε μια ευτυχισμένη οικογένεια με τη Μέλπω... Έχουν κι ένα γιο... Το Βασίλη... Καλό παιδί, φιλότιμο, αλλά ατίθασο... πολύ ατίθασο... όπως άλλωστε είναι πάντα οι νέοι...

(Ο νεαρός δοκιμάζει με το μπουζούκι ένα τραγούδι. Δίπλα του άλλος ένας νεαρός με μπαγλαμαδάκι, ένας με κιθάρα και μια κοπέλα με ντέφι.)

ΤΡΑΓΟΥΔΙ: [« Μου 'φαγες όλα τα δαχτυλίδια »](#)

(Μπαίνει ξαφνικά ο πατέρας, ο Αποστόλης της προηγούμενης σκηνής. Το τραγούδι σταματά)

ΒΑΣΙΛΗΣ : - Αμάν ρε πατέρα! Πώς μπαίνεις έτσι; Μας χάλασες την πρόβα!

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ : - Ποια πρόβα;...

ΒΑΣΙΛΗΣ : - Παιζουμε απόψε στου Θωμά το μαγαζί και κάνουμε πρόβα ένα καινούριο τραγουδάκι...

ΜΑΡΙΚΑΚΙ: - Ο Βασίλης μου το έγγραψε! Κι εγώ θα το τραγουδήσω!

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: - Πιάσατε δουλειά στου Θωμά;... Θα σας πληρώνει;...

ΒΑΣΙΛΗΣ : - Τι δουλειά ρε πατέρα;... Και τι λεφτά;... Όλο εκεί είναι το μυαλό σου... Αφού σου είπα... Εμείς οι καλλιτέχνες δεν το λογαριάζουμε το χρήμα!

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: - Ναι αλλά με το χρήμα τρως! Με το χρήμα αγόρασες κι αυτό το μπουζούκι... που ο θεός να το κάνει όργανο... Πόσες φορές σου έχω πει να μάθεις κιθάρα;...

ΒΑΣΙΛΗΣ : - Για να κάνω καντάδες, όπως έκανες εσύ;

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: - Ναι ρε! Καντάδες! Εκείνα ήταν τραγούδια! Όχι αυτά που λέτε εσείς!.. Εμείς τότε τραγουδούσαμε στα κορίτσια ρομαντικά τραγουδάκια... με λουλούδια, άστρα και

όμορφα λόγια!... Εσύ τι της τραγουδάς της Μαρίκας; «Ήσουν τι ήσουν μια παξιμαδοκλέφτρα τώρα που σε πήρα εγώ γυρεύεις σούρτα φέρτα»... Τι στίχος! Τι μουσική!

ΜΑΡΙΚΑΚΙ: - Γιατί το λέτε αυτό, κύριε Αποστόλη;... Είναι πολύ ωραίο το τραγουδάκι του Βασίλη μου!...

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: - Κύλησε ο τέντζερης και βρήκε το καπάκι! Τα ίδια είσαι κι εσύ!

ΒΑΣΙΛΗΣ: - Ωχ ρε πατέρα! Πάλι τα ίδια άρχισες!

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: - Ναι βρε! Τα ίδια, μήπως και καταλάβεις!... Δεν είπαμε σήμερα πως θα έρθεις στο μαγαζί;... Δεν είπαμε πως πρέπει να μάθεις τη δουλειά;

ΒΑΣΙΛΗΣ: - Ποια δουλειά ρε πατέρα;...

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: - Τη δουλειά που μου άφησε πριν πεθάνει ο παππούς σου και που μια μέρα θα αναλάβεις εσύ! Αυτή τη δουλειά!

ΒΑΣΙΛΗΣ: - Κρεοπώλης... Δουλειά είναι αυτή;...

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: - Και βέβαια είναι δουλειά! Τίμια και έχει και λεφτά!

ΒΑΣΙΛΗΣ: - Εμένα δουλειά μου είναι η μουσική! Πότε θα το καταλάβεις;... Κι είχες κάνει και μουσικός στα νιάτα σου! Έπαιζες κιθάρα, δεν μου είπες;

ΜΑΡΙΚΑΚΙ: - Από σας πήρε το ταλέντο ο Βασίλης μου!

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: - Εσύ, άσε τα καλοπιάσματα! Μαϊμουδίτσα! Ναι βρε! Έπαιζα! Έτσι κέρδισα και την καρδιά της μάνας σου! Και ήμουν και ταλέντο στη ζωγραφική! Γι αυτό και ξέρω καλύτερα από σένα τι λέω! Οι καλλιτέχνες πεινούσαν τότε πεινάνε και τώρα! Το κρεοπωλείο έχει τα λεφτά!

ΒΑΣΙΛΗΣ: - Όλο λεφτά λεφτά... Βαρέθηκα να τ' ακούω! Εσείς οι γέροι μόνο αυτά σκέφτεστε! Εμάς δεν μας νοιάζουν τα λεφτά!

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: - Μη με ξαναπείς γέρο μη σου φέρω το μπουζούκι στο κεφάλι! Και δε μου λες βρε έξυπνε... Πώς θα κάνεις οικογένεια χωρίς λεφτά;... Πώς θα τη ζήσεις;...

ΒΑΣΙΛΗΣ: - Εμείς με το Μαρικάκι, ξέρουμε τι θα κάνουμε... Εγώ θα παίζω, αυτή θα τραγουδάει και θα γυρίσουμε με την κομπανία μας όλο τον κόσμο!

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: - Βρε συ... Το ξέρεις πως εγώ στην ηλικία σου είχα ήδη μάθει τη δουλειά κι η μάνα σου μεγάλωνε εσένα;... Πότε θα ωριμάσεις;... Λοιπόν... κόψε τις βλακείες και κοιμήσου νωρίς... Το πρωί έχουμε δουλειά... Και βάλε ίσια κι αυτό το σακάκι! Κι εσύ κορίτσι μου, άιντε στη μάνα σου να σου μάθει να τηγανίζεις κανένα αυγό...

ΜΑΡΙΚΑΚΙ: - Ξέρω να τηγανίζω αυγά! Και πατάτες!

ΒΑΣΙΛΗΣ: - Άκου πατέρα, για τελευταία φορά! Επειδή είσαι εσύ συντηρητικός και σου αρέσει η ρουτίνα, δεν θα γίνουμε κι εμείς έτσι! Είμαστε νέοι εμείς! Έχουμε όνειρα! Ακούς;... .Ελάτε μάγκες! Την κάνουμε! Θα αργήσουμε!

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: - Βασίλη! Γύρνα πίσω, μ' ακούς; Αχ Χριστέ μου! Θα με πεθάνει αυτό το παιδί! Αλλά ξέρω ποιος φταίει... Η μάνα του που τον καλόμαθε και τον έκανε γαιδούρι!... Μέλπω! Μέλπω!...

ΣΚΗΝΗ 4

ΔΑΣΚΑΛΑ: - 1968... Τα χρόνια περνούν... Ο Βασίλης κι η Μαρίκα μεγάλωσαν, παντρεύτηκαν κι έκαναν και μια κόρη... τη Σάνι... Ασημίνα τη βαφτίσανε αλλά εκείνη προτίμησε το Σάνι... Η Μαρίκα είναι μια σπουδαία νοικοκυρά και μαγείρισσα, κι ο Βασίλης ο καλύτερος κρεοπώλης της περιοχής... Είναι πολύ ευτυχισμένοι... Τους λείπει μόνο η Σάνι που λείπει στην Αμερική... Σπουδάζει αρχιτέκτονας... Σήμερα την περιμένουν στο αεροδρόμιο... Έχουν δυο χρόνια να τη δουν και είναι ανυπόμονοι...

ΜΑΡΙΚΑ: - Νάτη νάτη! Αυτή είναι!

ΒΑΣΙΛΗΣ: - Δεν τη βλέπω...

ΜΑΡΙΚΑ: - Να εκεί, εκεί!...

ΒΑΣΙΛΗΣ: - Πού δείχνεις ρε γυναίκα;.. Εγώ βλέπω μόνο ένα τσούρμο τρελούς με πολύχρωμα ρούχα και περούκες!... Τσίρκο θα είναι!

ΣΑΝΙ: - Μπαμπάκα μου! Μαμάκα μου!

ΒΑΣΙΛΗΣ: - Παναγίτσα μου!

ΣΑΝΙ: - Μπαμπάκα μου! Μαμάκα μου! Πόσο μου λείψατε! (τους αγκαλιάζει και τους φιλάει)

ΜΑΡΙΚΑ: - Καλώς το κοριτσάκι μου!

ΒΑΣΙΛΗΣ: - Χριστούλη μου!

ΣΑΝΙ: - Μπαμπά, μαμά, να σας συστήσω... τα παιδιά από δω είναι φίλοι μου... κι από δω ο Πίτερ (το λέει με προφορά)

ΒΑΣΙΛΗΣ: - Ο Πίτα;

ΣΑΝΙ: - Πίτερ! Πέτρος, καλέ μπαμπά, στα εγγλέζικα!

ΒΑΣΙΛΗΣ: - Αααα! Και γιατί είναι ντυμένος έτσι;... Και τα μαλλιά;... Δεν έχει μπαρμπέρηδες στο Αμέρικα;...

ΜΑΡΙΚΑ: - Βασίλη!!!

ΒΑΣΙΛΗΣ: - Κι εσύ κορίτσι μου... Γιατί είσαι ντυμένη έτσι; Τι χαϊμαλιά είν' τούτα;.. Εγώ σε έστειλα να γίνει αρχιτέκτονας... Έτσι είναι στο Αμέρικα οι αρχιτέκτονες;...

ΜΑΡΙΚΑ: - Βασίλη!!!

ΒΑΣΙΛΗΣ: - Σώπα εσύ γιατί νομίζω πως μάλλον τα ήξερες όλα αυτά και μου τα έκρυβες...

ΣΑΝΙ: - Έλα πατερούλη! Μην τα βάζεις με τη μαμά... Δεν στο είπε να μην στεναχωρηθείς! Την παράτησα στην σχολή εδώ κι ένα χρόνο!

ΒΑΣΙΛΗΣ: - Νάτο... έρχεται το εγκεφαλικό!...

ΜΑΡΙΚΑ: - Ηρέμησε, Βασίλη μου!

ΣΑΝΙ: - Δεν μου πήγαινε εμένα αυτή η ζωή! Εγώ... Εμείς, είμαστε παιδιά των λουλουδιών!

ΒΑΣΙΛΗΣ: - Ναι, αλλά δεν πλήρωσαν τα λουλούδια το αεροπλάνο... ούτε τις δήθεν σπουδές σου... Σωστά;

ΣΑΝΙ: - Γλυκέ μου πατέρα!... Τι να τα κάνουμε εμείς τα λεφτά;... Εμείς ζούμε όπως τα πουλιά, τα ζώα του δάσους, οι πεταλούδες!...

ΠΙΤΕΡ: - Είμαστε σαν τον άνεμο, τη βροχή, τα αστέρια!...

(Ενώ μιλάνε κάνουν κινήσεις με τα χέρια και το σώμα τους σαν να τους παίρνει ο άνεμος)

ΒΑΣΙΛΗΣ: - Μαρίκα! Κράτα με... Θα τους γδάρω!

ΜΑΡΙΚΑ: - Μη, Βασίλη μου! Ηρέμησε!

ΠΙΤΕΡ: - Ελάτε αδέρφια! Να πούμε στον κύριο Μπιλ το τραγούδι μας!

ΣΑΝΙ: - Αχ ναι! Ναι!

ΒΑΣΙΛΗΣ: - Πες του να μη με ξαναπεί Μπιλ γιατί θα τον βάλω να φάει τις μαλλούρες του!

ΜΑΡΙΚΑ: - Ωχ, θα μας ακούσει ο κόσμος! Ρεζίλι θα γίνουμε!

ΣΑΝΙ: - Πατέρα... Μητέρα... Μην είστε κολλημένοι στα παλιά!... Ο κόσμος αλλάζει! Μη μένετε πίσω! Ελάτε μαζί μας! Ακολουθήστε μας!

ΤΡΑΓΟΥΔΙ: [ΕΚΣΤΑΣΗ](#) (Από την ταινία «Μαριχουάνα στοπ»)

(Καθώς χορεύουν φεύγουν από τη σκηνή)

ΜΑΡΙΚΑ: - Εεεε πού πάτε;... Από εδώ είναι το αυτοκίνητο! (Βλέπει τον άντρα της σωριασμένο κάτω) Βασίλη! Βασίλη! Παναγιά μου! Δεν άντεξε η καρδιά του! Βοήθεια!!!

(Δυο τραυματιοφορείς τον παίρνουν σηκωτό)

ΣΚΗΝΗ 5

ΔΑΣΚΑΛΑ: - 1985... Τα χρόνια περνούν... Ο Βασίλης γλύτωσε το έμφραγμα και μαζί με τη Μαρίκα καμάρωσαν την κόρη τους τη Σάνι στο γάμο της με τον Πίτερ... Πέτρο τον λένε τώρα... κι έχει αναλάβει εδώ και πάρα πολλά χρόνια το κρεοπωλείο του πεθερού του... Ο Πέτρος κι η Ασημίνα έχουν και μια κόρη... Τη Ράνια... Ουρανία τη βαφτίσανε για να θυμούνται τα παιδιά των λουλουδιών, αλλά εκείνη το άλλαξε σε Ράνια... Καλό κορίτσι η Ράνια... Έξυπνο, φιλότιμο... αλλά ατίθασο... πολύ ατίθασο...

(Η Ασημίνα μαγειρεύει. Ο Πέτρος διαβάζει εφημερίδα. Φοράει ρόμπα και παντόφλες κι η γυναίκα ποδιά)

ΑΣΗΜΙΝΑ: - Ουρανία! Ουρανία!!!

PANIA: - (χωρίς να εμφανιστεί) Τι θες;...

ΑΣΗΜΙΝΑ: - Έλα εδώ να σου πω τι θέλω...

PANIA: - Ωχ ρε μάνα... Τι θέλεις πάλι;... Και το έχουμε ξαναπεί! Δεν με λένε Ουρανία! Ράνια με λένε!

ΠΕΤΡΟΣ: - Εμείς Ουρανία σε βαφτίσαμε!

ΑΣΗΜΙΝΑ: - (μουρμουρίζει) Ναι γιατί τότε πετούσαμε στον ουρανό! Τρομάρα μας!

PANIA: - Ναι ναι... Την ξέρω την ιστορία! Παιδιά των λουλουδιών και τέτοια τρελά!

ΑΣΗΜΙΝΑ: - Ενώ η δική σας γενιά είναι λογική! (την κοιτάζει υποτιμητικά) Πώς ντύθηκες πάλι έτσι κορίτσι μου;... Και τι αλυσοδέθηκες;... Αχ! Θα με πεθάνει αυτό το κορίτσι! (στον άντρα της) Εσύ φταις!

ΠΕΤΡΟΣ: - Γιατί; Τι έκανα εγώ;

ΑΣΗΜΙΝΑ: - Δεν της έδεσες τα λουριά όταν έπρεπε! Της είχες αδυναμία βλέπεις!... Πώς θα την παντρέψουμε μου λες;... Ποιος θα την πάρει έτσι που είναι;...

(Μπαίνει ένας νεαρός με δερμάτινα και αλυσίδες)

ΠΕΤΡΟΣ: - Ποιος είναι αυτός πάλι;...

PANIA: - Ο Τζώνυ ρε μπαμπά! Ο γιος της κυρά Μαρίας, της φουρνάρισσας...

ΠΕΤΡΟΣ: - Της κυρα Μαρίας;... Εσύ είσαι ο μικρός Γιαννάκης της κυρα Μαρίας;

ΤΖΩΝΥ: - Ναι, κύριε Πέτρο... Εγώ!

ΑΣΗΜΙΝΑ: - Χαρές που θα κάνει κι αυτή με τον κανακάρη της!!!

PANIA: - Αμάν ρε μάνα! Κι όσο για το αν θα παντρευτώ... Εμείς με τον Τζώνυ τα έχουμε συμφωνήσει... Δεν θα βιαστούμε να παντρευτούμε! Κι αν και όταν έρθει εκείνη η ώρα θα κάνουμε έναν πολιτικό γάμο και έληξε το θέμα!..

ΠΕΤΡΟΣ: - Πάνω από το πτώμα μου! Ακούς;... Αν αυτός, ο Τζώνης, θέλει να σε πάρει θα το

κάνει με παπά και με κουμπάρο! Παραδοσιακά! Πού 'σαι, Γιαννάκη... αύριο να έρθεις από το κρεοπωλείο να μιλήσουμε!

PANIA: - Γιατί να μιλήσει μαζί σου;... Εμείς τα βρήκαμε τα συμφωνήσαμε, τι έχετε να πείτε εσείς;...

ΠΕΤΡΟΣ: - Πρώτα απ' όλα, να του μάθω τη δουλειά!... Απ' όσο ξέρω δεν έχει δουλειά! Έχεις;

PANIA: - Και βέβαια έχει! Είναι μουσικός!

ΑΣΗΜΙΝΑ: - (ειρωνικά) Τώρα, τα πιάσαμε τα λεφτά μας!

PANIA: - Αμάν πια με τα λεφτά! Όλο γι αυτά μιλάτε! Εμείς δεν είμαστε έτσι!...

ΠΕΤΡΟΣ: - Όχι, εσείς μόνο να τα τρώτε μπορείτε!... Βρε πώς θα ζήσετε χωρίς δουλειά και χωρίς λεφτά; Μου λες;

PANIA: - Από την τέχνη μας! Το cd που θα φτιάξουμε θα πουλήσεις περισσότερο κι από τους scorpions!

ΠΕΤΡΟΣ: - Τι 'ν πάλι τούτοι;

PANIA: - Αμάν ρε πατέρα! Τίποτα δεν ξέρεις πια; Ροκ συγκρότημα είναι! Κάτσε να σουβάλω να τους ακούσεις...

ΑΣΗΜΙΝΑ: - Όχι, δεν χρειάζεται! Έλα να κόψεις τη σαλάτα!

(Η κόρη βάζει το cd)

ΤΡΑΓΟΥΔΙ: [Rock you like a hurricane](#) , Scorpions

(Οι γονείς κλείνουν τα αυτιά. Η Ράνια κι ο Τζώνυ χοροπηδάνε σαν τρελοί. Ο Τζώνυ παριστάνει πως παίζει ηλεκτρική κιθάρα)...

(Το τραγούδι τελειώνει. Βλέπουν τους γονείς με κλεισμένα αυτιά, κουνούν υποτιμητικά το κεφάλι)

PANIA: - Πάμε Τζώνυ!...

(Φεύγουν. Η μάνα μισανοίγει το ένα μάτι. Σκουντάει τον πατέρα)

ΑΣΗΜΙΝΑ: - Εντάξει... φύγανε... Αχ... άντε να φτιάξω μόνη μου και τη σαλάτα... Ήθελα να 'ξερα... Τι κακό κάναμε και το πληρώνουμε έτσι;

ΠΕΤΡΟΣ: - Ο πατέρας σου φταίει!... Θυμάσαι τότε που γυρίσαμε απ' την Αμερική; Καθώς τον έπαιρνε το ασθενοφόρο τον άκουσαν να λέει... «Απ' τα παιδιά σας να το βρείτε»...

ΑΣΗΜΙΝΑ: - Και το βρήκαμε... Έλα πάμε να σου πάρω την πίεση μη μου πέσεις κάτω σαν τον κυρ Βασίλη, τον πατέρα μου...

(φεύγουν από την σκηνή)

ΣΚΗΝΗ 6

ΔΑΣΚΑΛΑ: - Τα χρόνια περνούν... Όλα όμως μοιάζουν ίδια... Η Ράνια κι ο Τζώνυ παντρεύτηκαν πριν πολλά χρόνια, και μάλιστα με παπά και κουμπάρο... Ο Τζώνυ ανέλαβε το κρεοπωλείο του πεθερού του κι η Ράνια τον βοηθάει... Έχουν και μια κόρη... Καλό

κορίτσι... Έξυπνο, λογικό φιλότιμο... αλλά ατίθασο... πολύ ατίθασο... Κι όλη μέρα με ένα κινητό στο χέρι ή με το τάμπλετ...

(Η κόρη κάθεται με τους φίλους της στο δωμάτιό της. Αυτή γράφει κάτι στο κινητό, μια φίλη της σερφάρει στο λάπτοπ, άλλος κρατάει ένα τάμπλετ, άλλος ακούει με ακουστικά μουσική ... Μπαίνει η μητέρα της, η Ράνια της προηγούμενης σκηνής)

PANIA: - Δεν μου λες;... Έτσι θα τη βγάλεις και σήμερα;... Όλη μέρα με το κινητό παλεύεις! Τι γράφεις και γράφεις πια;... Μου λες;...

ΚΟΡΗ: - Άσε με ρε μάνα... Δεν βλέπεις;... Κόλλησα ιό!

PANIA: - Χριστέ μου! Είσαι άρρωστη;... Να φωνάξω το γιατρό!...

ΚΟΡΗ: - (Μοιάζει να μην ακούει) Το γκατζετάκι που κατέβασα θα φταίει... Ας κάνω ένα ριστάρτ να δούμε...

PANIA: - Παναγιά μου! Παραμιλάει! Το γιατρό!!!

ΚΟΡΗ: - Τι φωνάζεις ρε μάνα;... Και τι γιατρούς μου λες;...

PANIA: - Αφού είσαι άρρωστη! Κόλλησες ιό!

ΦΙΛΗ 1: - Μη φρικόρεις Κυρία Ουρανία... Δεν είναι άρρωστη! Το σμαρτφόουν κόλλησε ιό!

PANIA: - Το ποιο;...

ΦΙΛΗ 2: - Το σμαρτφοουν!

PANIA: - Κι εσύ κοπέλα μου... τι κάνεις εκεί;...

ΦΙΛΗ 1 : - Σερφάρω...

PANIA: - (ειρωνικά) χωρίς σανίδα;... Κι εσύ κορίτσι μου;...

ΦΙΛΗ 2: - Εγώ μετράω τους φίλους μου στο φέισμπουκ!

PANIA: - (βλέπει τον άλλο με τα ακουστικά) Κι αυτός;...

ΦΙΛΗ 1: - Χαλαρώνει...

ΚΟΡΗ: - Έλα ρε μάνα... Έπιασες τη συζήτηση... Πες τι θέλεις να τελειώνουμε!...

PANIA: - Είμαστε για να τελειώνουμε;... Εδώ δεν ξέρω από πού ν' αρχίσω... Έλα παιδάκι μου να με βοηθήσεις λίγο στην κουζίνα! Να μάθεις να φτιάχνεις και κανα φαγάκι!... Μεγάλωσες πια... πρέπει να μάθεις να μαγειρεύεις! Θα παντρευτείς μια μέρα, θα ανοίξεις σπίτι, να μην ξέρεις να μαγειρεύεις;

ΚΟΡΗ: Γιατί; Σπίτι θα ανοίξω, όχι ταβέρνα! Κι έπειτα ποιος σου είπε πως θα παντρευτώ;...

PANIA: - (την καλοπιάνει) Βρε πουλάκι μου... Μια χαρά κοπέλα, γιατί να μην παντρευτείς μια μέρα;... Να κάνεις οικογένεια, παιδιά...

ΚΟΡΗ: - Σιγά μην κάνω και παιδιά!... Να τα φέρω σ' αυτό τον απαίσιο κόσμο!...

PANIA: - Γιατί απαίσιος ο κόσμος κορίτσι μου;... Τι έχει ο κόσμος μας παιδί μου;

ΚΟΡΗ : - Ε βέβαια... Πού να καταλάβεις;... Εσείς τον φτιάξατε έτσι χάλια... η γενιά σου! Πού να καταλάβεις;...

ΦΙΛΗ 1: - Πού να καταλάβει;

PANIA: - (αγριοκοιτάζει τη φίλη) Τι λες παιδί μου;... Εμείς προσπαθήσαμε για το καλύτερο!... Προσπαθήσαμε να μη σου λείψει τίποτα! Τι παράπονο έχεις;...

ΚΟΡΗ: - Πού να σου εξηγώ ρε μάνα... κι έχω και δουλειά... Κάτσε να σου βάλω ένα τραγουδάκι να στα πει...

ΤΡΑΓΟΥΔΙ: [AKOY MANA](#) , ACTIVE MEMBER

(όσο ακούγεται το τραγούδι τα δυο κορίτσια κουνάνε το κεφάλι και τα χέρια τους με το ρυθμό)

ΦΙΛΗ 1: - Γιο!...

ΦΙΛΗ 2: - Γιο Γιο!

PANIA: - Παναγίτσα μου! Το χάνω το παιδί μου!... Τι τραγούδι είναι παιδί μου αυτό;...

ΚΟΡΗ: - Αυτό μάνα, είναι η πραγματικότητα σε στίχους!...

ΦΙΛΗ 1: - Γιο!!!

ΦΙΛΗ 2: - Γιο!! Γιο!!

ΚΟΡΗ: - Αλλά πού να καταλάβετε εσείς οι μεγάλοι... Ελάτε ρε! Πάμε να φύγουμε, γιατί σε λίγο θα μας ρίξει αγιασμό!... Έτσι κάνει πάντα!

(Φεύγουν. Η μάνα κρατάει το κεφάλι της και φεύγοντας μονολογεί)

ΠΑΝΙΑ: - ...και τον άκουσε ο Γιάννης τον πατέρα μου... Καθώς του έπαιρνε η μάνα μου την πίεση, της είπε... «Απ' τα παιδιά της να το βρει»...

Και το βρήκα!

Λοιπόν;... Πώς σας φάνηκε το θεατρικό μας;... Είμαστε σίγουροι πως οι περισσότεροι ανακαλύψατε σ' αυτό τη δική σας ιστορία... Γιατί τον πόλεμο των γενεών τον ζήσατε σαν παιδιά και τον ζείτε τώρα σαν γονείς;...

Όπως είδατε, δεν υπάρχει κανένα χάσμα... Απλά οι «πρωταγωνιστές» αλλάζουν καθώς μεγαλώνουν ρόλους... Από επαναστάτες γίνονται συντηρητικοί κι από ονειροπόλοι ρεαλιστές...

Όσο είμαστε νέοι αμφισβητούμε τους μεγαλύτερους, όταν μεγαλώσουμε υποτιμούμε τους νέους...

Κι αυτό συνεχίζεται αιώνια, όσο υπάρχουν άνθρωποι κι όσο υπάρχει χρόνος...

Ευτυχώς, θα πούμε εμείς... γιατί πώς θα ήταν ο κόσμος αν δεν έβαζαν οι νέοι το όνειρο κι οι παλιοί την εμπειρία;...

Η ιστορία έχει δείξει πως οι κοινωνίες επιβιώνουν χάρη σ' αυτή τη συνύπαρξη...

Την επόμενη λοιπόν φορά που τα παιδιά σας θα σας αμφισβητήσουν, μη θυμώσετε... Σκεφτείτε το λίγο παραπάνω, βγάλτε το στοιχείο της υπερβολής, και θα δείτε την εξέλιξη του κόσμου μας μπροστά σας!

Κι εσείς οι νεότεροι, την επόμενη φορά που θα κατηγορήσετε τους γονείς σας για τον άδικο κόσμο που έφτιαξαν με τα λάθη τους, σκεφτείτε πως αντί να τους κρίνετε, καλύτερα να τους ακούσετε, γιατί έτσι, ίσως εσείς κάνετε κάτι καλύτερο...

Έτσι κι αλλιώς, δεν υπάρχει προς το παρόν άλλος δρόμος από το να κατανοήσουμε οι

μεγαλύτεροι τους μικρούς και οι μικρότεροι τους μεγάλους...

Εκτός κι αν... Εκτός κι αν κάποια στιγμή στο μέλλον, πραγματοποιηθεί η ευχή όλων μας...
Ποια ευχή;... Ακούστε!...

ΤΡΑΓΟΥΔΙ: " [ΝΑ ΉΤΑΝ ΤΑ ΝΙΑΤΑ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ](#) " Χ. ΑΛΕΞΙΟΥ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ ΚΑΤΕΡΙΝΑ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΣ